

— Реших да направя братанеца на покойния велик боляр Сеслав протовестияр. Одобряваш ли избора ми?

Анна наведе свенливо чело.

— Ти знаеш по-добре.

Той остави трисвещника на масата, нежно улови страните ѝ между двете си длани, подигна лицето ѝ към себе си. В този миг навън се зачуха припряни стъпки. Някой тихо похлопа. На прага се появи кастрофилактът и се поклони:

— Находници от Романия и Долна земя, царството ти!

Асен направи знак да ги доведат. Анна се приготви да тръгне.

— Защо не останеш? Не крия нищо от тебе.

— После ще ми разправиш, ако обичаш. Но оставих долу самички Мария и Белослава. — Ще ме чакат. Довиждане!

Тя изчезна с усмивка на уста.

Иоан Асен остана с поглед впит в затворената врата, зад която се бе скрил любимият образ. Колко мъдрост и тънък усет имаше у това младо същество, което бе на почти еднаква възраст с дъщерите му, и което можеше тъй непринудено да стои настрана от държавните тайни и да бди с толкова нежност, с почти майчинска ^{грижа} ~~нежност~~ над палавите княгини. Наскоро, долу, откъм тесния крепостен двор се зачуха веселите гласове и волният смях на тия три безгрижни сърца.

Той въздъхна. А грижите никнеха една след друга.

На прага застана високата, тънка осанка на севестократор Александър. Царят му направи знак да седне. Почти веднага след него стражи доведоха находника от Романия. Прашен, морен, с пергаментов свитък от кастрофилакта на Верея. Иоан нетърпеливо разкъса печатите, направи знак да отведат гончията и бързо започна да чете посланието. Брат му скочи, надникна през рамото му и впи глед в едро изписаните букви.

След като прочетоха донесението, двамата братя дълго мълчаха,